

4 plec

maig 2001

informatiu d'Eina

Passeig Santa Eulàlia 25
08017 Barcelona
Tel. 93 203 09 23
Fax 93 280 05 54
info@eina.edu
www.eina.edu

Entrevista d'Octavi Rofes a Óscar el Guayabero
David Carson a Eina
Fet a Eina: *Atucasano* N. Puntí, G. Terol, P. Trias, E. Vila
Els faunes del Grec 2001 Guillem Cardona
Requiescat in Pace 3r premi al concurs *Signes*
Corresponsal a Las Palmas de Gran Canaria M. A. Valdivia
Per a més informació Eina Dx Programació de maig
Concurs de la imatge *D'Eina, Associació d'Exalumnes*

Editorial

Festivals culturals: l'esdeveniment en la cultura de l'espectacle

De la mateixa manera que Rem Koolhaas¹ observa com les ciutats genèriques acaben assemblant-se als seus aeroports, podem constatar com l'activitat cultural en aquestes ciutats tendeix a reduir-se als seus festivals. Barcelona té una considerable experiència en aquest sentit, i un nombre significatiu de projectes en curs, pot ser útil, per tant, esbossar tres grans trets que defineixen el *festivalisme* com a tendència dominant en la gestió cultural.

Una primera característica es podria formular com el principi d'adequació a la graella del calendari. Els festivals són manifestacions orientades a la producció de climax, per tant temporalment acotades amb prou restricció com per garantir-ne uns mínims d'intensitat (quantificables en audiència) i la creació d'un oasi mediàtic que activi, que doni denominació de realitat, a l'esdeveniment. Quan la capitalitat, en termes de centralitat espacial, queda fora de l'abast de la ciutat, aquesta pot recórrer a l'organització d'un festival que li doni accés, sempre i quan programi l'esdeveniment amb prou economia de temps, a un distintiu de capitalitat temporal.

Un segon principi seria la preeminència del continent sobre el contingut. En aquest sentit es defineixen dues modalitats en funció de la quantitat de recursos que l'esdeveniment mobilitza. En primer lloc trobem aquells esdeveniments culturals directament vinculats a un projecte urbanístic, de manera que la redescoberta i colonització d'una nova àrea de centralitat urbana queda sancionada no per les estratègies i pressions del mercat immobiliari, sinó per haver de ser, i haver estat, la seu d'un esdeveniment cultural clau en la història de la ciutat. Sovint, però, el continent no té un caràcter arquitectònic i pren la forma d'un programa d'identitat gràfica que "acull" un seguit d'activitats simultànies tot i que no necessàriament coordinades ni tan sols programades en funció de l'esdeveniment del qual en passen a formar part. Sorgeix així, per addició i sense síntesi, el tipus d'esdeveniment policèfal i sense cos característic del *festivalisme*. La tercera característica seria la tendència a la uniformització com a resultat de l'adscripció a circuits i del "toptenisme". Sovint, per tal d'assegurar els estàndards de qualitat del festival es tendeix a vincular-lo a manifestacions similars que s'esdevenen a altres ciutats, ja sigui programant activitats d'àmplia itinerància o recorrent a figures de reconeixement internacional que n'assegurin el ressò. En aquest sentit, les reiterades acusacions de plaig que periòdicament es creuen els arquitectes mediàtics no fan més que posar de manifest el fet d'estar participant en un mateix projecte col·lectiu i planetari.

Aquestes tres característiques, intensitat i curta durada, aparatositat del continent i tendència a la uniformització, fan de festivals, premis, fires i biennals, recursos útils de cara a fer públiques les aportacions d'algun sector especialment dinàmic i, així, obrir el debat sobre les seves especificitats i la reorientació de les tendències. També poden servir com a estímul per activar

un sector emergent o letàrgic i necessitat tant en el sentit visual com moral de reconeixement. El *festivalisme*, però, apareix quan es deixa de banda el caràcter instrumental d'aquests dispositius i passen a ser valorats com a objectius terminals, com a finalitats per ells mateixos. És llavors quan perden el sentit del fet social per passar a formar part del que Marc Augé en un llibre recent² ha caracteritzat com el món de les il·lusions que no hem desitjat.

Des d'Eina desitgem que els anunciats museus del disseny no entrin en l'òrbita del *festivalisme* i contribueixin amb rigor i innovació a renovar la cultura del disseny.

¹ O.M.A., Rem Koolhaas i Bruce Mau, *S,M,L,XL*. New York: the Manacelli Press, 1998

² Marc Augé, *Fictions Fin de Siècle/Que se passe-t-il?* Paris, Librairie Arthème Fayard, 2000

A la banda superior reproduïm una imatge del senglar que periòdicament visita els jardins de l'Escola.

Consell Editorial

Antoni Mari
Oriol Pibernat
Octavi Rofes
Mercè Valeri
Xavier Vallverdú

Col·laboradors No.4

Isabel Campi
Guillem Cardona
Óscar el Guayabero
Miguel Àngel Valdivia

Disseny Gràfic

Barbara Castro

Impressa
Masanas Gràfiques
Carrer de les Moles 31

Paper cedit per *Dispap*

Dip. Leg.: B-9844-2001

"En el Fòrum Laus intentarem que la paraula sigui tant important com la imatge"

Oscar el Guayabero (paradisenyador) com a gerent de l'ADG ha estat responsable de la programació de la primera edició del Fòrum Laus que es farà els dies 17, 18 i 19 de maig. Podeu consultar el programa d'aquest fòrum a www.adg-fad.org/laus01

L'any 1999 publicaves a *Transversal* una *faula-manifest* on caracteritzaves el disseny català dels 80 i 90 com a *excessivament professionalista*, massa esclau de la mercadotècnia i, en conseqüència, epidèrmic i incapaç de generar emocions i empatia. La manca d'honestat per part dels creadors i la incapacitat de generar sorpresa a través de les seves obres eren els responsables no ja de pèrdua d'interès sinó d'un odi creixent envers el disseny. Des de llavors, has pogut detectar algun indicí de canvi en la situació?

La meua anàlisi de la situació se centrava en el disseny industrial. Des de llavors, i per la meua situació d'observador gestor a l'ADG em costa de dirigir la mirada només cap aquest aspecte. De fet, si alguna cosa ha canviat és precisament que aquest títol amb pretensions de modernitat-moral-ONG que és el mestissatge s'ha fet més real que abans. L'arquitectura, el disseny gràfic, industrial, la música, les mal utilitzades noves tecnologies, es barregen i cada cop són més els professionals que estan a cavall d'una i altra en una terra de ningú, treballant en les fronteres, que per altra banda és on acostumen a passar les coses interessants.

A més, ha rebrotat un costum molt sa que diria que hereta un tret dels 70 que és l'autoencàrrec. Això és més evident en gràfic on molts estudis generen les seves pròpies publicacions que intenten donar sortida a una investigació gràfica que no troba client. Després aquestes iniciatives que generen nous llenguatges influeixen en el món editorial "seriosos". Exemples n'hi ha molts: Vasava (*Evolutive*), Juan Cardosa i Alex Gifreu (*Editorial Bis*), Ipsum Planet (*Neo2*), Enric Jardí (folls informa-reivindicativa-reflexius). David Torrent (Llibres de creació pròpia editats a Holanda, i ara està a punt de fer-ne un per *Attitudes* (*El Sindicato*) i de muntar una editorial amb mi però això és una altra història), el Col·lectiu de Dissenyadors (Typerware, Rosa Llop, Jaume Pujagut, etc.) que publiquen GRRR.

Tot i que possiblement és en el disseny gràfic on aquest procés de transformació és més fàcil de resseguir i són dissenyadors gràfics els qui sembla que estan assumint més responsabilitats a l'hora d'explorar les possibilitats que ofereix treballar en els marges de les convencions del professionalisme i dels dictats dels estudis de mercat, tampoc seria correcte limitar aquest fenomen al disseny gràfic.

Evidentment en disseny industrial és on els cementiris d'elefants segueixen més presents. El resultat és que hi ha una distància enorme entre la pro-

ducció de superluxe-disseny que segueixen fent el de sempre, i un nou panorama objectual on es barregen productes d'alta qualitat conceptual amb pifies neo-kitch-handmade. Entre les primeres hi ha els que ja coneixes: Martin Ruiz de Azua, Martí Guixé, Padros-Mir, Dforma, etc. Entre les segones hi ha totes aquestes merdetes de Pixiglass, Dom, La Torre de Papel i altres "quiri-tecnos-modernitos". Pel mig hi ha projectes com *Metàpolis* o *Milk Milks* que encara que petenen d'egolatria i de ser pretensiosos connecten amb aquesta idea de constant recerca de fronteres.

Malgrat que no s'escapa de les limitacions del format "llibre de regal profusament il·lustrat", la publicació de *Barcelona +* ha servit per constatar, si més no visualment, com el disseny que s'està fent en aquests moments no s'assembla al que es feia fa pocs anys. Quedeu satisfets havent assolit aquest objectiu?

Quan va caure l'encàrrec de l'Ajuntament del llibre *Barcelona +* a l'ADG, vaig pensar que era una bona oportunitat per reflectir aquesta nova situació. Ara no vull dir que sigui un projecte meu, però com tu ja saps, qui treballa el dia a dia de les coses, és qui acaba decidint quin aire respiren. Així que tant en la mirada, fugint de vagues sagrades, com pel tractament, vam intentar amb els d'ACTAR que tot fos frontera. Si no hi ha centre no hi ha perifèria.

Tornant a les limitacions del llibre, a *Barcelona +* és fàcil veure-hi línies de recerca formal renovadores però no permet reconèixer les actituds, els marcs conceptuals, els interessos i afinitats que hi ha al darrere, crec que en aquest sentit és un projecte encara ancorat en les maneres de fer de finals del segle passat. D'altra banda, em sembla molt més propera a les necessitats i sensibilitats del present la idea d'haver transformat el sopar dels Laus en un fòrum, quines seran les característiques d'aquest Fòrum Laus?

Crec que la manca de text en aquest llibre s'emmarca en un panorama més global dels llibres que tracten el disseny. Pocs d'aquests llibres, tret dels manuals informàtics, tenen text, i cap o gairebé cap estan ben escrits. Si parlem de revistes passa exactament el mateix. Suposo que això té a veure amb allò que benèvolament es diu la cultura visual, és a dir: els dissenyadors en general no llegeixen. És bastant xocant que sempre es parli que les comunicacions gràfiques han de ser "lleugeres", això vol dir poc text i molta foto. És per això que els dissenyadors gràfics tracten el text com una taca sense tenir mai en compte el contingut d'aquesta "pastilla gris". Per aquest motiu els

llibres acaben sent aparadors d'imatges més que acumuladors d'informació.

Pel que fa al canvi dels Laus, l'anterior reflexió hi té molt a veure, perquè sense text és difícil que es faci reflexió. És per això que des de l'ADG ens hem proposat un esdeveniment anual que, al voltant dels Premis Laus, serveixi com a dispositiu de reflexió de l'entorn i de detecció de nous camins. Per aquest motiu hem programat tres dies on es podrien escoltar 4 conferències i un debat obert. Paral·lelament es programen tres exposicions i també, perquè no, tres festes. Intentarem que la paraula sigui tan important com la imatge en el Fòrum Laus. Creiem que aquest aspecte reflexiu alimentat per la mirada a l'exterior (cada any convidarem a un país diferent, aquest any és Holanda), pot afavorir un cert debat intern sobre el disseny gràfic i la comunicació visual. Ara dependrà de l'èxit d'aquest fòrum, que tingui o no continuïtat. Potser estem equivocats i els dissenyadors només volen

premis, glamour i copes, però esperem que no sigui així.

El treball de David Carson està lligat a un context cultural molt específic, quina forma de diàleg preveus que es pot establir entre la beach culture californiana i el disseny català?

Aquest és un exemple de personatge que surt d'un ambient de "cultura visual", i certament nihilista, com és el del Surf i en aquest moment està dissenyant un llibre sobre textos de Marshall McLuhan. Suposo que té relació amb els seus orígens, la seva fal·lera per destrossar la tipografia (i ho dic amb moltíssim respecte) fins el punt de castigar els lectors de forma contundent. Els que han patit la lectura de revistes musicals locals, molts cops males còpies de Carson, saben el que dic. Fins ara és el punt de contacte entre ell i nosaltres: com l'hem malcopiat una i altra vegada, Potser coneixem més el seu treball podrem entendre millor el seu ideari i per tant puguem veure al carrer influències en lloc de còpies.

David Carson, dissenyador GRÀFICO

David Carson a Eina

El proper divendres 18 de maig a les 12 h el dissenyador nord-americà David Carson estarà present en una sessió de treball especial a Eina per parlar del seu treball i la influència de la seva obra.

David Carson va néixer el 1957 a Corpus Christi, Texas, i és conegut com un dels grafistes, tipògrafs i professor de disseny més representatiu i innovador de la costa oest dels Estats Units. Surtista professional, Carson va realitzar estudis de sociologia (grauat per la San Diego State University el 1977) i de disseny gràfic a l'Oregon College of Commercial Art.

Carson es va donar a conèixer per la direcció d'art i la maquetació gràfica de revistes esportives i musicals com *Transworld Skateboarding* (1983-7), *Musican* (1988), *Beach Culture* (1989-91), *Surfer* (1991-2) i *Raygun* (1992). La seva tasca també abasta des del grafisme dels discos dels músics David Byrne i Prince a treballs gràfics i esports publicitaris per les empreses Levi's, Nike, Coca-Cola, Pepsi-Cola, American Express, Citibank, etc. La incidència dels seus dissenys han transformat a Carson en una referència, a voltes polèmica, i en un model pel que fa a la introducció de l'ordinador a la maquetació gràfica i a l'ús no convencional de la tipografia i la fotografia. Malgrat que durant els anys noranta "l'estil Carson" va ser imitat i copiat superficialment, això no treu mèrits a una obra original que, com ha dit la revista *Newsweek*, "ha canviat la cara pública del disseny gràfic".

Com a professor va ensenyar sociologia a la *Torrey Pines High School* a Del Mar i ha dirigit diferents seminaris de disseny gràfic. Ha publicat *End of the Print: The Graphic Design of David Carson* i *David Carson: 2nd sight*. El seu últim llibre, *Fotodiseño*, publicat en castellà, inclou textos i comentaris de l'historiador del disseny gràfic Philip B. Meggs, conegut pel seu assaig, ja clàssic, *A History of Graphic Design*. Meggs reivindica aquesta darrera presentació de l'obra fototipogràfica de Carson dient que "els afeccionats han estat molt importants pel progrés humà, mentre que els professionals molt sovint dificulten la innovació".

Atucasano

Noelia Puntí, Gemma Terol, Pep Trias, Emma Vila

Atucasano és un projecte realitzat en el marc de l'assignatura *Projectes Interdisciplinaris II*, l'objectiu de l'assignatura és fomentar la dinàmica del treball en equip i fer participar en un mateix projecte a estudiants dels itineraris de gràfic, interiors i producció. Atucasano participa dels nous corrents que busquen redefinir les característiques dels espais de socialització. Antoni Arola, Victòria Garriga i Rosa Lázaro, professors responsables de l'assignatura, han qualificat Atucasano amb un excel·lent.

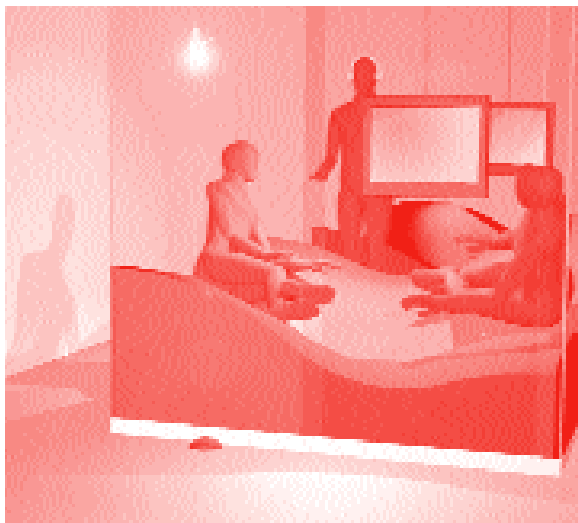

El programa d'aquest projecte tenia com a condició principal partir d'un espai real per convertir-lo en un local on tinguessin lloc activitats musicals. Atucasano es presenta com un concepte de comunicació localitzat en un espai públic: un punt de la ciutat on satisfer els desitjos de vincular el cos i la ment amb la música. Relacionem la recepció de les propostes musicals amb la possibilitat d'escollir entre diferents canals i continguts, així com amb la necessitat d'uns nivells de confort ambiental molt elevats.

Una particularitat una mica paradoxal d'Atucasano és la concepció d'un espai d'activitats musicals dominat pel silenci, l'audició és personal a través d'auriculars inalàmbrics. Això permet diferents

maneres d'acomodar-se i fer ús dels serveis: escollir una programació musical a mida, parlar amb un amic de Tòquio, assistir a concerts en directe o gaudir del silenci. Atucasano obliga a l'usuari a descalçar-se, amb aquest ritual es posa de manifest l'acte real i simbòlic d'oblidar-se de les pressions exteriors i establir l'acord col·lectiu de relaxar-se.

Els materials protagonistes són l'escuma injectada i el vidre: confort i sinceritat, ningú s'amaga de ningú. La il·luminació és càlida i puntual, prové de la senyalització amb llums de neó i de la llum rebotada sobre l'escuma de color.

Els faunes del Grec 2001. La humanització del mite

Guillem Cardona i Comas

L'alumne de 4t curs de l'itinerari de Disseny Gràfic d'Eina, Guillem Cardona és l'autor de la proposta guanyadora en el Concurs per a la imatge gràfica del Festival d'Estiu de Barcelona Grec 2001.

La meua proposta no era un faune més, des del primer moment tenia clar que no volia dissenyar un "objecte trobat" seguint la línia dels 3 últims anys. M'imaginava la proposta guanyadora com un estrí quotidià capgirat o amb alguna intervenció que l'aproximés a la forma del faune. Tot i això pensava que s'havia d'apostar per un canvi.

Una característica del faune a més de les potes de cabra en són les banyes i d'alguna manera cada any apareixen. És fàcil entendre que la "C" de "GREC" són també unes banyes si girem la paraula 90°. Però què succeeix quan són moltes persones diferents les que les porten? Què succeeix quan no hi ha una representació única del faune, sinó que hi ha infinites possibilitats? A nivell formal hi ha uns elements estàtics (les lletres de la marca) i d'altres que van canviant (els retrats). És una identitat sistemàtica. No hi ha una única imatge, però sí una única idea que es repeteix de diferent manera. Penso que a l'hora que és un element versàtil, actua amb una identitat de marca indiscutible.

El faune són tots els que d'alguna manera directa o indirecta participen en aquest festival. El mite s'ha humanitzat. I res millor per explicar-ho que dissenyar un element sense cap cara, però amb un forat perquè tothom que ho vulgui pugui posar-hi la seva i que també funcioni com un senyal.

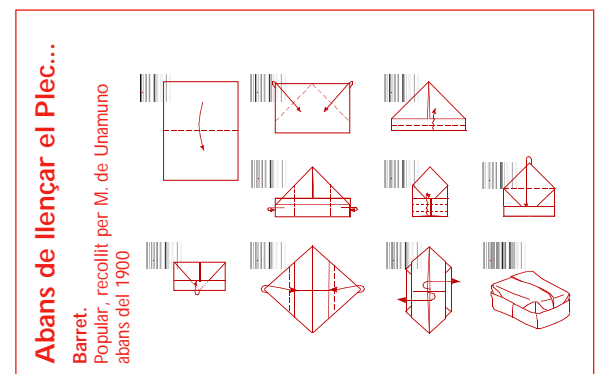
Tinc ganes que arribi l'estiu. Vull imaginar-me la reacció de la gent. Hi haurà qui ignora tot això del Faune, o fins i tot la pròpia existència del festival que hi veurà una lectura moralment transgressora que tampoc és negativa perquè té un punt de divertiment i atreviment que provoca la implicació emocional de la gent.

Requiescat in Pace 3r premi al concurs Signes

Miquel Capo, Jordi Raventós, Màrius Zorrilla i Marcel Juan

La sisena edició del Premi Signes de disseny d'identitat corporativa i de senyalització, ha concedit el tercer premi al projecte Requiescat in Pace: implantació d'imatge corporativa i senyalització d'un cementiri.

Els autors del projecte són els alumnes d'Eina Miquel Capo, Jordi Raventós, Màrius Zorrilla i Marcel Juan. El jurat va destacar la bona resolució d'un problema existent, així com l'austeritat i la coherència dels recursos gràfics i cromàtics.

Miguel Ángel Valdivia

Eina 91-95, Barcelona, donde me especializé en *Diseño de Interiores*. A mi vuelta a Las Palmas comencé, asociado junto a dos profesionales más, una etapa de dos años con proyectos muy dispares pero básicamente comerciales que me aportaron mucho bagaje (vista + co.). A partir de ese momento realizo proyectos en solitario tanto a nivel privado como institucional con una oficina propia (**miguel valdivia.interiorista**). Viviendas unifamiliares, La Terraza El Cielo, Oficina para información turística, Morgan Stanley Dean Witter, etc. son algunos trabajos recientes, todos en Las Palmas de Gran Canaria. Un recuerdo y un abrazo para toda la gente de *Eina*.

Corresponsals

Las Palmas de Gran Canaria, que no Palma... per Miguel Ángel Valdivia

Aclarado este matiz, os recomiendo una visitita pronto. Bronceada y con un peculiar toque de eclecticismo, la ciudad se presenta como un laberinto de sorpresas obligadas a complementarse. No en vano, las cifras comienzan a preocupar a algunos. Se crece a velocidad de vértigo y de aquí no se van muchos, sino todo lo contrario.

Pá-mirá

CAAM, Centro Atlantico de Arte Moderno

Los Balcones 9-11
Tel. 928 311 824
Museo situado en el barrio fundacional de Vegueta, obra del arquitecto Sáenz de Oíza. Se puede deambular por la zona y hechar un vistazo a alguna exposición.

Pá-enñasqueá (comer en el lenguaje autóctono)

La Marinera

Restaurante- terraza
Paseo de Las Canteras 1
Plaza de la Puntilla
Tel. 928 461 555
No excesivamente caro y con unas vistas estupendas a la playa. Además es el lugar perfecto para comer pescadito fresco y darse un chapuzón luego.

Las Lagunetas

Bodegón
Constantino 16
Tel. 928 363 094
Quesito, Papas con mojo, y cocina típica a precios económicos.

El Cucharón

Restaurante
Curioso, un poco más refinado de bolsillo. Se puede degustar la nueva cocina canaria. Está situado en el casco histórico.

Pá-la juerga

Destilería

Perdomo 21
Buena música, un poco sofisticado de público, para primera hora.

El Cielo

Terraza
Paseo de Chil,
fuente León y Castillo.
Panorámico, ambientado y fresco en general.

La Marquesina

Terraza
Parque Santa Catalina
Para avanzada la noche, baile, copas y muchísima gente.

Per a més informació Eina Dx

Maig

Dimecres 9 maig 12:45

Des de la resistència
Pere Alvaro i Alex Gifreu
Editorial [bis]

Parlar del romanticisme, en disseny, no és una utopia.

Bis, des de la seva trinxera de l'Empordà, intenta no sucumbir a l'atracció del píxel i no perdre el gust per l'olor de la tinta impresa sobre el paper. Les produccions que presenta són producte d'una intensa relació entre l'impressor, el gravador i el dissenyador.

La clarividència mental posterior a la tramuntana - el nostre vent - i la tecnologia internet que ens comunica amb la resta de l'univers, ens fan resistir i explorar el mitjà imprès com a canal de comunicació. El píxel ens envolta, ens sedueix i ens pressiona però... encara resistim.

Dimecres 23 maig 12:45

Empezar de cero. Nuevo diseño desde el autoencargo
Jonathan Singleton

Presentació de treballs de l'arquitecte i dissenyador de mobles britànic que, des de fa uns anys, viu a Barcelona. Singleton, que es va dedicar en els primers anys a la restauració de cotxes antics és conegut pels seus mobles de ferro i la feina de modificació directa dels materials.

Dimecres 30 maig 12:45

Metroproject/one line/ imágenes fotográficas y audiovisuales
Matthieu Gorissen

"El metro como una línea donde estamos confrontados, sobre una base igual y constante. Sin luz natural, sin señales de tiempo."

Proyecto de fin de carrera, La Cambre ENSAV, Graphic Design Department, Brussels 06/2000, desarrollado en el metro de Barcelona.

Concurs de la imatge gràfica D'Eina, Associació d'Exalumnes

1. Objectius

Disseny del logotip i aplicació de la imatge gràfica de la nova Associació d'Exalumnes que porta per nom *D'Eina, Associació d'Exalumnes*. El projecte constarà de:

- A Logotip
- B Papereria bàsica Carta 1r i 2n full
Sobre america
Targeta genèrica
Carnet de soci
Targetó america
Etiqueta adhesiva per a sobres i paquets
Tampó

2. Requisits

- El projecte es resoldrà a una sola tinta
- Cal que ressalti el logotip d'Eina
- Cal que la imatge de l'associació mantingui una relació amb la imatge actual de l'Escola
- Excepte la denominació oficial *D'Eina, Associació d'Exalumnes* la resta de text anirà figurat

3. Presentació

- Un plafo amb el logotip
- Un plafo amb les aplicacions (DIN A3 apaisat muntat sobre cartró pluma de 3mm)

4. Participants

El concurs és obert a tots els exalumnes de l'escola Eina.

5. Premi

Hi haurà un primer premi que constarà de la realització del projecte, més una obra gràfica original signada i un any de soci gratuït. S'atorgaran dos accessits premiats amb una obra gràfica original signada.

6. Anonimat

A fi i efecte de garantir l'anonimat dels concursants cada projecte anirà identificat exclusivament amb un lema. Aquest lema constarà a l'exterior d'un sobre blanc, tancat, a l'interior del qual hi anirà un full amb el lema, nom, adreça, telèfon i correu electrònic de l'autor del projecte.

7. Termini de lliurament

Els projectes hauran de ser lliurats a la secretaria de l'escola abans del 15 de juny de 2001.

8. Jurat

El jurat estarà compost pels membres de l'actual Junta Directiva:

President	Ramon Isern
Vicepresidenta	Isabel Campi
Secretària	Isabel Causadias
Tresorera	Marta Coll
Vocals	Joan Pascual, Natàlia Rojo, Roman Serra, Xavier Duran, Carme Rubio, Montse Vendrell, Bàrbara Flaquer, Cristina Peña, Xavier Casas, Heather Kanost, Helena Vergés, Jordi Casas, Joanot Gabarró, David Izquierdo

El jurat es reserva el dret de considerar el concurs desert. La decisió del jurat serà inapelable.

9. Proclamació del premi

El premi serà proclamat i lliurat la nit de la festa de final de curs que tindrà lloc a l'Escola a finals de juny. Els projectes s'exposaran a la Sala d'Actes.

10. Devolució dels projectes

Els projectes quedaran dipositats a la biblioteca de l'Escola i es podran recollir durant el mes d'octubre.

L'associació no es fa responsable dels projectes que no hagin estat retirats després del 31 d'octubre.

Si hi hagués la possibilitat de fer alguna exposició fora de l'Escola es retindran els projectes i es comunicarà per escrit a cada participant la nova data de devolució.

Trobareu informació sobre l'Associació i l'imprès d'inscripció a www.eina.edu. Si necessiteu més informació podeu escriure a d'eina@eina.edu

Fe d'errades

Roger Castells, autor del projecte *Tau-la enrolllable*, publicat al Plec 2, ha cursat l'itinerari de Disseny de Producte, i no Disseny d'Interiors